quati separate, ut supra vidimus. Si vero dicatur 1° suppo-
natur repraesentari in una imagine, et postea per hanc imaginem
fiat 2ª tunc 2ª imago sit mediate repraesentet [illegible]
non tamen illam 1° repraesentat siquidem efficitur supponit 1° repraesen-
tari in 1ª imagine.

188 Arg 3°. intellectus cum species intelligibili rei
singularis producit apprehensionem rei communis ergo etiam producet judicium
et discursum rei communis immediate quin apprehensio concurrat
ad tale judicium vel discursum. Nego consequentiam in nostra suppositione
qua supponimus apprehensionem praecedere judicium, et ad illud
concurrere saltem illuminative proponendo objectum repraesentatum si-
cut praemissae tractus concurrent saltem illuminative ad conclusionem
de quo suo loco. Sed etiam dicunt quod apprehensio proponit judicio
naturam separatam a differentiis non habet judicium naturam quam potest
1° separare videlicet illam non potest 1° abstrahere.

189 Quamvis natura sit abstracta in specie intelligibili
juxta D. Thomam: non iterum abstrahitur per intellectum: ergo
quamvis sit abstracta in apprehensione, non iterum abstrahetur
per judicium. Nego in suppositione quod species intelligibilis repraesentet rem communem
et quod intellectus tendat in objectum quod repraesentatur in specie intelligibili tamen
esse sed abstrahi per speciem intelligibilem non vero per intellectum
quia unus actus tendens in objectum jam separatum a differentiis non se-
parat tale objectum ut patet ex dictis n° 180.

190 Arg 4° sicut apprehensio destinatur ad cognoscendum
id quod repraesentatur in specie impressa ita judicium destinatur ad cognoscen-
dum quod repraesentatur in apprehensione et discursus ad cognoscendum
quod repraesentatur in judicio. Sed intellectus potest uti inadaequate specie re-
praesentante totum [illegible] ad cognoscendum hominem communem per apprehen-
sionem ergo etiam poterit uti inadaequate apprehensione repraesen-
tante totum [illegible] ad cognoscendum hominem communem per judicium
vel uti inadaequate judicio repraesentante hominem ad inferendum
at

at 2 dyscursum: qo tunc tam judicium supponens apprehensionem, quam discursus supponens judicium abstrahent 3io ute.

191 Hoc argum non impugnat nostram sententiam sed confirmat resolutionem positam n° 175 et 176. Concesso igitr toto argo nego 2am cons. qa in eo casu nec judicium supponit apprehensionem repraesentem totum obtum qd judicat, nec discursus supponit judicium repraesens expresse totum obtum qd infert: atqui tunc tam judicium quam discursus 3io abstrahunt ute qd defendimus toto statu: at cu in pnti quaestione supponimus apprehensionem repraesentare totum obtum judicii et judicium repraesentare totum obtum discursus. Vg tota e at, at e dubia qd tota e spatia. Quia supponatur obtum separatum a judicium ac discursus tendat in illud obtum qd ita supponitur tandem veniunt ut faciant cum separationem integram.

192 Arg 5° id effatus 1o praedicatus hoc e dicitur 2° praedicati per 2am actionem totalem; qo ead no 1o separata a dictis per apprehensionem pot 2o separari per judicium. Confirmatur qa 2o ao jam invenit effatum praedicatum per 1am actionem nec habet quid ultra de novo praedicet: ettr dicitur 2a ao praedicatio: qo set judicium quia inveniat naturam separatam a dictis nec inveniat quid de novo separet dicitur abstrahere 2o ute.

193 Est argum et quaestio de noe, ut notavi n° 178. Et rao 1° concesso toto argo qa nostra conclusio salvatur de eo qd 2ae judicium non dicatur abstrahere ute 3io qd pot dici abstrahere 2io quid sit. Quod si velis negare abstractionem 2iam A 2° dist. mai. e dictis 1o praedicatus pot 2o praedicari per 2am actionem totalem, id e pot detrahere 2am actionem per quam totatr conteneretur sed deficeret 1a ao condo pot per 2am actionem alligere novum esse, nego qa tunc non esset idem effatus. Igitr quia prima

sposita

operatio mago dot ē vera in eo qd effectus spiritualis
pōit divinitus pendere a duplici efficiente totali ita ut
deficiat una ab conservans eodem modo effectus persistens
quo qd 2ae ad producat aliquid spiritum et 2o sed dot
qd 2o conservet effectum 1o productum ita et concedim-
us qd eadem rā ipsius pōit pendere a duplici aoe in-
toati totali in sui conservatioe ita ut si deficiat aspec-
ntio adue conservatr ute in judicio. si uo qd judicium pa-
tiat 2am separaoem nam et 2o uo non habit 2o productio
comparatio uo eodem modo producitur.

L 9 4 — Instabis ao ae produc st oio ut: sed admi-
timus 2am aoem: go debemus admittere 2am productionem sicla
effectum jam productum, dico: nai ao productus ē ita produs
conto ao conservatum ē idest 1o effectus sive producit 2o
aliquid denovo nego. Ut te expedias ā sicubi instan-
tiis de questioē est nōe dicamus 2o productionem sic-
la eundem effectum jam productum pit de denovo
producere et 2o et judicium tendens in rām separat
an actus nihil separare de novo. qd si velis procedere
xa 1am solutioem contra 2iam abstraktiam et et produ-
cem 2iam et successivius ibi.

L 9 5 — Arg 6o ut ens rātis falsus quum
aium istud pōt 2o fieri per alium: go ut dicendum deati.
dico aium si 2ra aiis tendat in ens rātis pit supponitur
falsum per 1am aium nego si 2a aiis tendat in ens
rātis disparate nihil curando qd sit de si sit falsum
per 1am rāsim contra an et loquim sed de hoc ante rātis
suo loco diceremus expresso.

L 9 6 — Ex dictis colliges totam apprehensioem
de gratam per ut disquiritur a judicio & distincta de virt-
tualitem per ut ē indistincta a judicio & distincta abstrahere
ute. Quia ute sol abstrahitur per representationem

F1

2º separanter nãre a aliis, scil. sola apprehentio gratis & virtualis e repraesentatio que facit hanc separationem. nãm Xª dicenda alibi de judicio et oīs discursus includit raõem apprehensionis q° includit raõem repraesentationis et in raõe repraesentationis colocabimus apprehensionem raõem autem judicii colocabimus in dictione et raõe discursus in illatione q° iis n pōt dari dictio aut illatio intentionis quod n sit repraesentatio obti iis n pōt dari dictio aut illatio quod n sit virtualis apprehensio. Unde sequitur abstractio ulis semper fieri per apprehensionem & gratem & virtualem q° solum dicit repraesentationem intentionalem.

Sectio 2ª

De abstractione ulis per actus sup. nates.

Subsectio 1ª

Q. intellectus humanus pōt abstrahere ulre per actus fidei divine.

Dico 1º. Respondeo negative cum aliquibus recentioribus p° q° Xª dicta an° 109 nullum judicium q° supponat apprehentionem potest abstrahere ule, siquidem tendit in illud jam abstractum: sed actus fidei supponit apprehentionem et revelationem repraesentantes obtum revelatum, & judicium credibilitatis repraesentans obtum credendum q° sic credendum e obtum ule jam supponitur abstractum per revelationem apprehentionem & judicium credibilitatis. atque proinde tarde venit actus fidei ad hanc abstractionem. omitto alias probationes q° hoc e extra Xª nostra principia.

Dico 2º. Arg. 1º pro Xria sua famosissima: Deus potest mihi revelare aiam roalem e immortalem, & nãm angelicam ee spiritualem: sed actus fidei credens aiam roalem e imortalem & nãm angelicam et spiritualem repraebit aiam roalem & nãm angelicam ulis: ergo actus fidei potest abstrahere ule. Nego cõem q° sit actus

fidei

fidei requiret aiam realem et non angelicam utes̄ ñ tñ abstrahit eo utia: sed suponit abstrata in ai- biis credentibus Xᵃ nostrum fruitiū.

199 Instabis Deus potest revelare hoīm ēē abstrahibilem a aiu fidei: sed talis revelatio ñ pōt ēē falsa: ḡo ñ potest negari abstrabio utis a aiū fidei. Nego mai qᵃ Deus ñ pōt revelare impossibilia ut po- sibilia aliter posset nos fallere et revelare falsum, qd ē cᵃ fidem. pōt igitr Deus revelare hoēm ab- strahere in revelaōe ad alis aibus credentib' ēē separa- bilem et credibilem a aiu fidei subsequentem: ñ vō pōt revelare hoēm ēē tᵒ abstrahibilem a aiu fidei: qᵃ ñ pōt dari aius fidei quin ñ suponat obtum rep- ratum in aibus credentib' Xᵃ nostrum fruitum, aliter dicamus posse Deum revelare hoēm ēē abstrahibi- lem a suis externos & proprs malis, qd negant oēs sincere nostra principia.

200 Arg 2ᵒ aius fidei divine tendit ime diate in obtum revelatum: ḡo si obtum ē utē, sud abstrahit imediate. Nego cōnīa qᵃ tendentia medi- ata ñ facit mediatam abstrahtioēm sed illam suponit saltarum, ut suponit aius fidei. Hic notabis oē obtum fidei debere prius poni ttai credibile, ut voluntas posit prudenter imperare asum fidei a piam afectio- nem. Aliqui negant aius qᵃ Xᵒ theologus revelatio ēt ingreditr motivum fidei et poterat dici aium fidei ēt atingere obtum revelatum mediante revelatione: quo solutio lēt sit iia abea in abstinendum propter gravissimas instantias spectantes ad theologos.

Subsectio 2ᵃ

Utrum intellectus creatus posit abstrahere utē a sci- am a se infusam.

Scientia

201 Scientia per se infusa est illa quae nullo modo potest acquiri viribus naturae eo quod sit supernaturalis et scio posse per illam abstrahi a phantasmate, ita Molina, Salamanticenses et plures recentiores contra Joannem Lusitanum: probatur quia lumen et species talis scientiae habent ut objecta supernaturalia vel ut sunt cognoscibilia: sed res naturales sunt cognoscibiles ut omnes: ergo anima potest abstrahi per talem scientiam.

202 Confirmatur 1° quia sit species scientiae per se infusae respicient plura individua singularia, non potest illis uti in adaequate talis speciei, et cognoscere unum individuum relictis aliis ergo etiam poterit uti in adaequate speciei repraesentante totum primum et cognoscere solam naturam humanam relicta petrahitate. in quo casu natura humana repraesentabitur ut per talem scientiam. Confirmatur 2° quia ex communi Theologorum species hujus scientiae subjacet imperio voluntatis saltem per suis cognitionibus: ergo dato quod illis creatus debetur per talis speciei ad suam cognitionem de rebus quae sunt a parte rei per primam cognitionem potest uti in adaequate talibus speciebus ad cognoscendas res communes.

203 Arguitur 1° per contraria sententia probabili, lumen et species hujus scientiae ex sua intentione exigunt concurrere ad solam cognitionem rerum ut sunt a parte rei: sed cognitio universalis non est cognitio rei ut est a parte rei: ergo anima non potest abstrahi per hanc scientiam. Nego minorem quia talis scientia non repugnat rem in evidenter ut patet in actu fidei supernaturali: deinde per omnes non repugnat scientia per se infusa de possibili quae possit abstrahere universale et esse aliquo modo confusa. Cur ergo non admittemus aliquam compositionem in hac scientia saltem principii et non admittamus in scientia naturali angelorum circa objecta evidentia.

204 Arguitur 2° cognitiones scientiae per se infusae sunt perfecte judicativae: sed per judicium non abstrahit ab universale

ute xª nostra principia: ergo R. datur mai dist
min, et judicium formale non abstrahit ute cond. a judi
cium virtuale, idest quod nullam supponit assentionem
nego min; quia a judicium virtuale quod dicit V.g. hoc
capax gratiæ 2um fraticem repræsentat hoc illum ab-
strahit siquidem illum repræsentat separatum 1º adversus ut
suponis; nec in hoc datur ulla falsitas nam ut saepe dixi-
mus abstrahentium non est mendacium: confusio autem
quæ datur in abstractione uti non dedecet scientiam per se
infusam quia non est ex quo capite dedeceat, ut no-
tabimus nº 203.

205 Instabis scientia per se infusa ex cogita-
tis est debet atingere clare et perfecte suum obiectum: sed
cognitio abstrahens ute non atingit illud clare et perfec-
te. ergo abstractio uti non potest pertinere ad scientiam
per se infusam. Dist mai debet atingere clare
et perfecte suum obiectum si utatur speciebus adæquate
transeat. si utatur speciebus inadæquate, ut utitur in abstrac-
tione uti nego, quia in eo casu non concurrunt species per
totam suam perfectionem ideo non est inconveniens
quod cognitio evadat minus clara et minus perfec-
ta. Dicti transeat maior quia scientia per se infusa
habeat species circa obiecta inevidentia, et hæc cog-
nitiones confusas et minus perfectas circa talia obiecta.

206 Arg 3º saltem circa obiecta eviden-
tia non necessaria abstractio uti in scientia per se infusa: ergo
non est admitenda. Nego conditionem quia circa nulla obiecta est
necessaria abstractio uti quo ad necessitatem scientiæ: est tamen con-
cedenda per exercitio illius habentis talem scientiam et
libertatem voluptatis imperantis abstractionem. nam
ut diximus species scientiæ per se infusæ subjacent impe-
rio voluntatis saltem per 2is cognitionibus: ergo per sua
libertate

libertate poterit hõ & angelus abstrahere ute pstat-
-tiam utendo in addqte speb[us] p se infusis.

207. Arg 4o stio p se infusa ñ potest exsistere ens rãois: gõ nec abstrahere ute. Nego añs de aliquibus entibus rãois, quo et Deus põt efficere do qq suo solo.

Subsectio 3a

Q[uo]d ittus Creatus de facto abstrahat ute p visionem beatam.

208. Visio beata ẽ cognio sup nati intuitiva qua beati vident Deum sicuti ẽ: hoc visio pdit alumine gloria elevante ittum creatum et ab ipso ittu elevato, alumine alipit sup naliter ad ab ittu vitalitatem: obiectum hujus visionis ẽ ens increatum. 2um sunt creatae vise in Deo & ex Deo: quo notato sit 1o resolio. Ittus ittus Creatus de facto abstrahit ute p visionem beatam, ita Vasquius magnus Joanius Tetus & alii. pr qa visio bea de facto atingit sum obiectum clare et distincte ut ẽ a.p.r Xa itud videbimus eum sicuti ẽ: sed a.p.r ñ sunt res utes, gõ de facto nullus ittus creatus abstrahit ute p talem visionem. Confirmatr qa nullum abemus fundum ut de facto admitamus tanc abstraoem, nam in pximis ñ abstrahitr ute increatum qa visio beata videt de facto prãta divina singtia ut sunt a.p.r: deinde ñ abstrahitr ute creatum qa creaturae videntr in omnipõa ut sunt pducibiles. ñ sunt aut pducibiles ut utes, sed ut singles.

209. Arg 1o p 2a ria sn. pbabili concursus ûid divina ad visionem beatam de facto subjalet voluntati beatorum saltem quoad 2am cognioem. gõ poterit beatus de facto uti indqte tali concursu et

et alitere visionem rei coīs. Nego ãñs q̃d visio bēa de facto ē maxima nāria ut docet cōe Theologorum: et dato qđ sublateret vtlumptatt ēēt tantum ad cognoscenda & ñ cognitā singlia. Insuper beatus pōt de facto cognere aliqua indua ñ cognitis alijs ejusdem spēi: ḡo etiā potērit cognoscere grium cōem relictis alijs. Nego cōām q̃t ñ ē de raōe visionis bēā qđ quilibet bēus cognoscat ōia obtā 2ia sed unus cognōt plura, alius pauciora indua 2um merita cujusque, ōēs tñ nāria: ē aūt de raōe visionis bēā de facto qđ videat suum obtūm et inde ē, et nullum obtūm de se ē ute.

210 Arg 2o beati vident essiām diñām et imutabilem a creaturis: sed essiō diña ē imutabilis ñ sol 2um grius singlis sed ēt 2um grius coēs: ḡo vident istos grius coēs. Dist min: ē imutabilis 2um grius coēs singlificatos cum 2um grius precisos a drīs nego min et cōām. q̃d essiō diña sol ē imutabilis ā re singulari.

211 Hic obstat 1o qđ beati videant omnipotētiam potentem pdūcere quidquid ñ implicat: quia ñ vident aliqui pdibile coē sed vident ōia pdibilia singlia confuse cognita p mōm unius agregati; nec debelet et cognitio confusa, q̃d ñ ōēs bēi videant clare ōēs creaturas imo vix conceditur Christo Domino qđ videat clare & dipta ōiā pdibilia: unde sequitur aliquos videre ex vi omnipōtē aliquas creās confuse quas ñ pōtht clare videre. Hic obstat 2o beatos cognere rem in ēē essīd et in ēē existīd q̃ semp cognoscunt essiām & existiam singlis.

212 Arg 3o in deo dantur ideæ rerum coium: sed beati vident has ideas: ḡo abstrahunt ute.

nego

Nego mai qa in Deo possit dantur ideo gratis verum dicitur res aut non sunt productibiles ut tales sed ut singulares. Arg. 4o beati videndo produxit filiationem et non produxit naturam faciunt distinctionem inter naturam et filiationem: ergo etiam poterunt facere distinctionem inter gradus methaphysicos et abstrahere gradus tales.

2 d 3 Nego conam qa beati semper vident res ut sunt a p. r. et qa natura divina non producit producta filiatione vident beati dari inter istas distinctionem virtualem intellectum; non tamen faciunt eam distinctionem sed vident quod apparet virtualem distinctionem et ideo inter gradus methaphysicos nullam vident distinctionem quia nulla datur a p. r. solum vident terminum ex quo per alias scientias potest fieri talis distinctio et abstractio. Si ideo aliqui beati vident clarius et distinctius aliqua atributa quam alii id ex maiori lumine non ideo ex eo quod aliquid prescindant obtinet. omnes in beatitudine de facto vident naturam divinam relationes et omnia atributa absoluta 2o ut sunt a p. r. licet alii alios excedunt in claritate quia illos inceddunt in meritis.

2 d 4 a Arg. 5o visio beata est virtualiter discursiva: ergo abstrahit ut est. R dato ante de quo alibi negando conam qa ad hoc ut visio beata sit virtualiter discursiva sufficit quod habeat duas formalitates quarum 1a atingat Deum immediate et 2a atingat creaturas ex deo quod non negat. qa licet 2a formalitas infinitatur cum visione beata quoad nos qa formalitas quo ad nos non atingit deum ac proinde non beatificat. tamen in ente beatificat ratione 1e formalitatis et qua est in ... semper ... cognoscit creaturas singulares ita ~~scibiles~~ cognoscibiles ex Deo per hanc visionem: de facto ideo non cognoscit

n cognit creaturas ut[a] q[a] cognit illas ut sunt [p]eda- libiles et connexa cum Deo a p[ri]or[i] solid aut res sin- gulas ita [p]dulbiles et conexe cum Deo.

215 Arg 6º beatus defacto potest cog- nere meum conceptum abstrahentem naturam humanam: ergo cognit naturam humanam comm. Dist. ergo cons cognit naturam humanam comm mediante meo conceptu, concedo; imediate in se nego cons: verum quidem est beatum videre multos conceptus saltem possibiles abstrahentes ut[e] et mediantibus conceptibus videre ip- sum ut[e]. exquo n sequitur posse beatum abstrahere ut[e] ime- diate q[a] et Deus ita videt ut[e] et in illa n potest ime- diate abstrahere. Adhoc ergo ut beatus abstraheret ut[e] debe- bat illud imediate cognere nec illud suponere abstractum in alio ut suponit argum.

216 Si queras an beatus possit abstrahere ut[e] per [illegible] nat[ura]le? R affirmative q[a] [illegible] nat[ura]les n pug- nant cum visione beata: si vero beatus n potest conservare fidei divinam cum statu beatifico exeo est q[a] in evidentia et obscuritas fidei pugnat cum claritate et evidentia visionis beatae. Deinde fides divina constituit statum viae, visio beata constituit statum patriae qui status etiam pugnat in- ter se. [illegible] vero nat[ura]lis potest esse clara et evidens. cla- ritas aut et evidentia n pugnat cum alia evidentia et claritate.

Subsectio 4ª

An ullus beatus de possibili possit abstrahere ut[e] per aliquam visionem beatam.

217 1ª resolutio est affirmativa cum patre Molina et aliis quos sequitur Soarius Lusitanus in logica tratatu 3º Disp 8ª nº 356 pr q[a] nulla apparet repugnia in eo quod Deus ita temperet suum concursum ad visionem beatam ut hoc videat deum intuitive et propter ipsum Deum videat solam rationem comm in qua conveniunt

indiuia

induā alicujus spēi possibilis a Deo ut ratiōe hōis aut leonis quin attingat dīvīas indiuatiuas hōis aut leonis: sed in eo casu talis visio erit bēa 2ium obtum 1ium scilicet Deum, deinde 1io abstrahet ute sicla obtum 2ium: ergo. Confrātr gā nulla aparet repugnātia in visione bēa, quae simul sit intuitiua Dei et abstractiua creaturarum: ergo nec in eo qd simul sit intuitiua Dei et abstractiua utis.

218 Arg 1o ex patre Ferdiō et aliis visio bēa ē essiatr intuitiua: sed abstractio utis ē visio abstractiua: ergo non potest fieri ex visionem bēam. Dist mai ē essiatr intuitiua 2ium obtum 1ium Conctō, non pōt ēe abstractiua ru creaturarum nego. Confrātr gā licet claritas sit essiatis visioni bēa ru obti 1ii in multis visionis bēa defacto sunt confusa 2ium obtum 2ium gā defacto fere oēs bēi uidendo clare oīpōam non uident clare et distinte oīa poibilia: ergo et licet intuitio sit essiatis visioni bēi ru obti 1ii tn ru obti 2ii poterit dari abstractio et confusio. Sextobis obtum visionis bēa ē solus Deus: sed Deus solus non pōt ēe utis: ergo. Dist mai solus Deus ē obtum 1ium Conctō, solus ē obtum 2ium nego, gā creaturae visae in Deo et ex Deo sunt obtum 2ium visionis bēa et sicla hoc obtum non impstat abstractio utis.

219 Arg 2o visio bēa debet cognōere creaturas ut sunt in oīpōa: sed in oīpōa sunt singles: ergo non pōt cognōere res cōes. Disto mai debet cognōere creaturas ut sunt in omnipōa si eas cognoscat adaeqte Conctō, si eas cognoscat in adaeqte prescindendo ab earum dīvīs nego: nam visio bēa de poibili cognit creaturas ut sunt cognoscibiles ex dīna oīpōa, sunt aūt ita cognoscibiles tam creaturae singles quam cōes: sicut ex igne producto caloris pōt cognōi calor singlis, et calor cōis si pscindatr a singlite.

insta

220 Instabis talis visio bea cognit ut re-
präatur in objecto: ergo non ita abstrahit. Probatur sicut diximus
de judicio cognoscente ut repräsentatum in apprehensione. Nego ans.
quia ea visio bea cognit per omnipotentia, in qua totum re-
präatur virtute potentia divina ipsius et illius hominis singularis Vero, exqua
ratione formalis visionis sequitur alia repräsentans hominem produ-
cibilem ab omnipotentia, quin respiciat hunc vel illum hominem
singularem.

221 Urgebis nulla visio entis creati beatificat.
Sed 2a formalitas abstrahens hominem est visio entis creati:
ergo talis formalitas non est visio beata. Distinguo maiorem si sit visio so-
lius entis creati, concedo: si a parte rei sit etiam entis divini, nego
maiorem, et concessa minori distinguo consequens talis formalitas non est visio
beata formaliter quoad nos, concedo identice et a parte rei nego consequens.
quod autem eadem visio beatificat quoad nos secundum unam
formalitatem, et non secundum aliam nullum est inconveniens, quia
de facto visio beata solet beatificare secundum formalitatem quoad
nos tendentem in Deum, non vero secundum formalitatem tenden-
tem in creaturas; quia tamen a parte rei sunt indistinctae eae
formalitates ideo a parte rei tota visio beatificat et est visio beata,
quia totus actus habet Deum pro objecto primario.

222 Inferes 1o ergo illa formalitas abstrahens
ut sic sumpta quoad nos non visio beata. Concedo illationem ex
qua nullum sequitur absurdum nam etiam formalitas aliqua
quoad nos non est formalitas rationalis et tamen a parte rei est eadem entitas
indivisibilis actus rationalis et est indivisibile principium actionum
ratiocinandi et sentiendi. Unde a parte rei tota visio est beata
quia totus actus indivisibilis beatificat.

223 Inferes 2o ergo sicut a parte rei dicitur homo
esse inadaequate animal et inadaequate rationale, etiam illa visio dicetur
inadaequate beatifica et inadaequate non beatifica. Nego maiorem
disparitas est quia esse animal et esse rationale non sunt contradictoria, ideo
conjunguntur

congunguntur in eadem entitate at ens non infert negationem realitatis, nec e contra: adiis esse beatificum et non esse beatificum sunt contradictoria in modo loquendi nam esse beatificum exigit rationem beatitudinis, et non esse non beatificum includit rationem beatitudinis. esse autem rationem et non esse rationem aperte est manifesta contradictio ideo non possunt congungi in eadem entitate. sicut ergo dicitur de homine quod sit at et sit realitate non potest dici quod sit realitate et non sit realitate quia non est malignantis id, et sumitur prout datur a parte rei ita potest dici de illa visione quod sit a parte rei intuitiva Dei et abstractiva creaturarum non ideo quod a parte rei sit intuitiva et non sit intuitiva sit beatifica et non sit beatifica. si tamen sumas fratitem quoad nos et dicas quoad nos non esse visionem beatam et solum quoad nos beatificare in adaequate totum concedimus in tali ratione.

224 Arguitur 3° impossibilis est visio beata quae possit abstrahere ute in creaturam: ergo quae potest abstrahere ute creaturam. Nego antecedens quia infra admitemus ute in praxis divinis, et potest Deus concurrere ad visionem quae cognoscat essentiam divinam intuitive et simul cognoscat relationem et atributum divinum abstractive praescindendo ab hac et illa relatione ab hac et illo atributo adhuc in hoc visio esset beata quia videret intuitive essentiam divinam. et autem visio tendens solum in ens divinum esse posset dici beata, affirmant aliqui quia adhuc habere pro obiecto ens divinum sit esse negant alii quia talis visio non esset intuitiva licet tenderet in ens divinum sola autem visio intuitiva potest dici beata. De hoc quidquid: solutio tamen huius arguimenti supponit operationem esse dolentem posse videri essentiam divinam sine atributis relativis et absolutis, et atributa non includi ad invicem, de quo suo loco.

225 Supposita hac sententia et quod lumen gloriae possit concurrere ad actus fratres discursivus ad mittit pater Rigaldo

Ripetenda unam visionem beatam intuitivam essentiae divinae postulantis omnem perfectionem simpliciter simplicem et aliam visionem beatam cognoscentem atributa quae sunt perfectiones simpliciter simplices; et 3um alium inferentem evidenter et explicite essentiam divinam esse omnipotentem qui 3us alius discursivus e visio beata, quae imediate cadit supra obiecta premissarum: obiecta autem premissarum sunt veritates divinae quae sufficiunt ad beatificandum: et sic conclusio sit abstractiva ratione obiecti illati in qua semper imediate cadit supra obiecta premissarum 2um tamen genere e visio intuitiva. Hoc tamen alibi discutiendum interim nota praticam visionis beatae cognoscente ut te divinam numquam atingere imediate singulitem inclusam in obiecto uti, sed ad summum atinget singulitem ut triam extra tale obiectum.

Disputatio 4a

Dividit entia in quinque prabitia.

Ubi de prantis asumptiuis.

Sectio 1a

V divisio utrius in quinque prabitia sit adequata

1 Retur affirme 3 com. recentiorum: explicata in com. colectione quinque specierum, ut notavimus disp. 2a n.o 222. 2a ibi notata in hunc modum pr. divisionem esse adequatam quia ad eedum inplicite quae Tum e aptum ad eedum in inferioribus tanquam quid de illorum essentia, et tanquam quid extra illorum essentiam: si primum vel e tota illorum essentia, et e 2a species, vel e pars essentiae et rursus hoc vel e ratio metaphysica sive potentialis, et e genus, vel e ratio metaphysica sive actus, et e 3a species sive differentia: si vero e aptum ad eedum in inferioribus tanquam quid extra illorum essentiam vel e tanquam quid narium inferioribus et e proprium siue 4a species, vel tanquam quid contingens non narium et e 5a species sive accidens: sed praeter has colectione inpossibile aliquod ut te aptum

aptum ēē ingdibus qd ṅ pertineat ad aliquod membrum divisionis: ġo divisio ē addġtum quis ad ēēdum.

2 Quod vero ēt sit addġta quis ad prandium patet hac Collectione: qª hoc ute ł ē aptum prāri inquid ł ṅ inquid sed inquale: si primum ł ē inquidin Complete et ē 1ª spēs ł inquid ġplete et ē 2ª spēs: si vō ē aptum prāri inquale ł aptum prāri ꝯtiatr ł ṅ ꝯtiatr: si primum ē tertia spēs; si 2um ł ē aptum prāri nārio et 4ª spēs ł ṅ nārio sed contingentr et ē 5ª spēs: sed nula asignabitr prātio quæ ṅ spectet ad aliquod membrum divisionis: ġo divisio ē addġta.

3 Pro ultia dicendum notabis 1º nos rejicere Cōem Collectionem ꝑ ultem requisitam, qª implicat ēē aliquid ut ġ alio et ṅ ēēt de istius essia. ġ aut 4um ł 5um ute ṅ sint de essia inferiorum ideo ṅ poīnt ēē ut ġ istis xª dicta disp 2ª arº 105 ꝑ 5um uti quo dōa ampliānda ē ad 4um ute, ġ sit ead dificultas ē rāo. In quo aut consistat rāo ꝑprii sive quid sit illud ꝑ qd nārio prātr de inferioribus, dicemus infra.

4 Notabis 2º 1am ł 3am spēm tam addēdum quam ad prāndum in eo differre, qd 1ª sit ł predicetr de essia inadōgte tanquam materia mētha sive ġōa; 3ª vō sit ł predicetr de essiā inadōgtē tanquam fōa mētha sive aūs: ideo 1ª prātr inquid 3ª inquale. Hoc ēn fit ꝑ analogiam ad essiām philām, nam sicut mª 1ª ē ſª quidditas inadōgta Compositi supōta ad fōām ex qua ł materia unitis ġsurgit addġta essiā phila ita ēt ḡt vġ ē 1ª quidditas inadōgta ġpositi mēthi qª ātys suposito sentetr advenire roate tanquam fōo mētha ł ex ati ac roati ġtatis ġsurgit adōgta essiā mētha hōis. Et qª mª nulli adjacet, fōa aut adjacet mæ ideo mª philo ł mētha prātr inquid, fōa vō philo ł mētha prāntr inquale, et